

Ты доведешъ, драго, твойго врана конѣ,
 И д[о]несешъ, драго, сивъ соколъ на рѣкѣ,
 Конь-о ти процвили, та дворе проихтѣтъ,
 Соколъ ти запѣ, далеко се чѣе.
 Че ны чѣжѣтъ, драго, далечны съсѣды.
 — Па не ли е, драго, се това отъ мене,
 А ѿ некемъ, драго, векѣ, да дохождамъ.
 — Дойди, драго, дойди, защо да не дойдешъ?
 А че търпимъ, драго, майчины-тѣ рѣгы,
 Майчины сж рѣгы — бѣлъ-цървень трендафилъ,
 А твои-тѣ мѣжы — синапово зърно,
 Да го гълтнемъ, драго, у гърло к' остане.

(Подслѣшена отъ Кост. х. Атанасова, въ Софїѣ).

III.

Паднѣла мѣгла по поле,
 Та е сичко-то покрѣла.
 Едно са дърво видѣше,
 И оно бѣло цвѣтѣше (2),
 Подъ него Цвѣта сѣдѣше,
 Цвѣте у скѣты падѣше,
 Нойны дръгаркы дѣмахъ:
 — Цвѣто-ле, Цвѣто убава,

Избивай киты шарены,
 Та гы раздавай, Цвѣто-ле,
 По тыквышкы-тѣ ергене,
 По битолскы-тѣ сегмене,
 По ищипскы-тѣ фадѣлы,
 Та собирай, Цвѣто, жльтицы,
 Нижи гы, Цвѣто, Цвѣто-ле
 На твое бѣло угърле.

(Послѣшена отъ Димитр. Манова, въ Софїѣ).

24. Елегия за смъртта на Н. Катрановъ

С. Филаретовъ напечатва тая елегия въ Мѣсяцословъ-тъ на Българскѣ-
 тѣ книжнинѣ за 1859. Година втора и третя. Цариградъ—Галата. 1859,
 с. 1—4, дѣлъ III. Той я придружава съ следнитѣ уводни думи:

Кога на 1853 год. ми дойде се въ едно врѣме печално извѣстїе за
 преждеврѣменна-та смъртъ на двоица отъ наши-тѣ най-надежни млади —
 смъртъ, коя послѣдовала въ Прага и въ Венеція, — тогава азъ усѣтихъ въ
 себе си таково силно душевно потрясенїе, кое може да разумѣе само оня
 човѣкъ, кой е ималъ злочестїе да изгуби прїатели, които онъ отъ все сѣрдце
 е обычалъ за нхна нравственна чистота. Нито до тогава, нито пакъ послѣ
 съмъ ималъ прїтизанїе да пишѣ стихове, нъ въ това извънредно душевно
 настроенїе, умысленъ, подъ сѣнка-та на едно дърво въ градина-та, надрас-
 калъ съмъ надъ кора-та на една книга, която са прилучи въ то врѣме въ
 рѣцѣ ми, прилагаемо-то тука воспоминанїе въ такъвъ видъ, въ какъвъ-то
 тука са види. Азъ го не наричамъ, нито ви го пращамъ като стихотворенїе.
 Нъ като нареждахъ сега книги-тѣ си, случайно забѣлѣжихъ тѣзи драска-
 ницѣ надъ речена-та книга, и менѣ дойде желанїе да споменѣ пакъ свои-тѣ
 умрѣли прїатели и съученицы, като имъ повторѣ тѣя исты-тѣ думи: